

BEN VARIM

Lütfen uyu yavrum!

İçeriden gelen güzel annemin sesini duyuyorum. Bak! Geçecek yavrum. Uyuyunca geçecek. Canım çok acıyor. Gözlerimi kapattığımda, İstanbul sisli ve yağmurlu sabahı başucumda ki camda, çimenlerle oynaşırçasına toprağa kaçıyıyor yağmur damlaları.

Dalıyorum tatlı bir rüyaya, güzeller güzeli bir kız görüyorum. Aydınlık yüzü, ışıltılı saçları pamuk elleri ile ıslanan yanaklarımı okşuyor.

‘‘Üzülme, ağlama ben varım’’

Yedi yaşında çocuğun anlam veremediği rüyaya, sorularla uyandım. Anneciğim gerçekten Arap kızı var mıdır? Sevgiyle gülümsedi .

Yatağımdan aşağıya uzattığım aralarında mesafe olan ayaklarımı güçlüce vurarak yürüdüm. Geçti! Cam kesiğinin acısı geçti.

Ayağımda ki rahatsızlığı cam kesiğinin acısı gibi zannederdim. Büyüdükçe geçecekti. Hatırlıyorum da ne zor geçiyor zaman, daha güçlü olmayı, herkesten daha dik durmayı öğretti. Küçük sırtıma giydiğim o korse, buz gibi demirleri ile bedenimin kafesiydi. takmam için ikna konusunda ailem birbiriyle yarıştı. Demirlerin arasına sıkıştırdığımız pamuklar bir nebze canımın yanmasını engellese de ruhumu koruyamıyordu.

Çocukça bir kararla artık korse yok dediğim ve ortopedik botlarımla ikisini hayatımdan sildiğim günü hiç unutmadım. Ben düzeltereğim bu rahatsızlığı, herkes gibi platform olmayan ayakkabılar giyip yürüyecektim. Dengelemek için, ucuna bastığım ayağımın parmaklarında ki sızı vız geldi. Ayak bileğimin inceliğinden dolayı çıkan, süslü ayakkabıları çıkmasını diye sınımsız tutardım. Belli etmek istemezdim kimseye. canımın acıdığını.

İlkokul da öğretmenim inatla girdiğim okulun bando takımından her seferinde çıkarırdı beni. Ayak ritimlerinde zorlanmamdan canımın yanmasından korkardı. Oysa benim canımı yapamadığım, başaramadığım istekler daha çok yakardı.

Davulumu alır gelir evin bahçesinde çalardım.

Diğer hevesim de bisiklete binmeyi öğrenmektir. Aralarında mesafe olan ayaklarımı dengelemek en zoruydu hızla dönen pedalları yakalamak, öğreninceye kadar denedim; düştüm canım yandı ama ağlamadım. Bacaklarım yara bantlarıyla doldu. Yaralarım geçtiği zaman artık bende öğrenmiştim.

Büyüyordum artık ortaokul öğrencisiyim. Genç kızlığa adım atıyorum.

Ne kadar güzel genç kız olmak.

Kural ve zorluklarla dolu yaşantının başlangıcıymış meğer.

İlk kural:Genç kızların topuklu ayakkabı giymesi,

İkinci kural:Düzgün ve güçlü bacaklar .

Yeni tanıyorum kendimi. Bu kuralların hiçbiri bana uygun değildi. Etek, elbise ve ayakkabı giymek hayal olmuştu. Sürekli isyanlar ve itirazlar. Annemi gizlice ağlar görürdüm. Tek tesellisi benim okuyarak toplumda yer edinmiş bir birey olmamdı. Ortaokul yıllarında kabus olan spor dersleri en zor geçen günlerimdi. Raporlu olduğum derste koşan, oynayan arkadaşlarımı uzaktan seyretmek. Dışarıdan katılan bir misafir misali. Diğer derslerimde de bir o kadar başarılıydım. Münazaralara katılır; sunumlarımı bir araştırmacı edasıyla alkışlar içerisinde bitirirdim.

Olsun! Hayat devam ediyordu ve benim için engeller aşılması gereken sınavlardı.

Ağlamak, sızlanmak yerine kendime hayat felsefesi edindim. Eğer bedenim sağlıklı olsa bile ruhun sağlıklı olması da önemliydi.

Lise yıllarına geldiğimde birçok arkadaşım oldu. Hepsini ben olduğum için sevdim.

Son sene bir heves ve hazırlık vardı tüm arkadaşlarımda. Giyecekleri kıyafetler, ayakkabılar muhabbet konularıydı. Balo var ne giyecektim? Günlerce düşündüm.

En iyisi kendi kıyafetimi giymek ‘‘ ben olmak’’dı.

Üniversite'ye giremedim. Annem hayal kırıklığı yaşadı. Kendi çabalarımla bulduğum işimde çalışmaya başladığım sene on altı yıldır hayatı paylaştığım eşimle tanıştım. Bana her konuda destek oldu. Evliliğimizin ilk senesi hayat amacım, oğlum doğdu. Hamilelik yasak dedi doktorlarım "skolyozun var" kurallar artık yasaklara dönüyordu. Büyüyordu yavrum. Soruyordu sürekli anne neden böyle yürüyorsun? Neden senin bir ayağın küçük? Ok saplanıyor göğsüme, yutkunuyorum. Senin ayağının kardeşi mi var? Bir tanesi büyük, bir tanesi küçük. Gülüyordum hoşuma gidiyor kardeş ayak. Ucuna basarak yürüdüğüm ayağımı şimdi daha sağlam basmalıydım. Doktorlarımın yasakladığı hamileliği oğlum beş yaşına girdiği sene, bir kere daha çiğneyerek dünya güzeli bir kız evladı dünyaya getirdim. Gülüyor, oynuyor, koşuyor ve büyüyordu. İki yaşına geldiğinde özel bir finans şirketinde işe başladım. Yarım bıraktığım işi tamamlamaya karar vermişim. Vücudumda yarım kalan eksikleri hayatımda tamamlayacaktım. Üniversite'yi dışarıdan bitirecektim. İş hayatını, anneliği ve öğrenciliği bir arada götürdüm. Kızım altı yaşına geldiğinde anne ayağın ne zaman geçecek? Diye sordu. Neden anneciğim hep bu ayakkabılarını giyiyorsun? Anneannesinden aldığı bir kucak dolusu renkli renkli topuklu ayakkabılar getirdi. Gülerек uzatıyordu bunlar senin artık. O çirkin ayakkabılarını giyme artık, sana çok yakışacak dene diyordu. Neden? Bu sessizlik. Kalbimin atışı kulaklarımı tırmalıyordu. Dik durmalıydım. Ben bu ayakkabıları giyemem bir tanem. Sen büyüyünce giyeceğim. Güldü ve düşündü. Birlikte giyeriz o zaman dedi. Artık önünden geçerken özendiğim mağazalar da ki ayakkabılara bakarak heves ettiğim tüm ayakkabı çeşitlerini ve elbiseleri alabilecektim. Sevinç kaplıyordu içimi. Kuş oluyordum sanki. İstanbul'un sisli sabahı çimenlerle oynaşırçasına toprağa kaçışıyor yağmur damlaları. Gözlerimden süzülen yaşları aydınlık yüzlü, ışıltılı saçlı, pamuk elli dünyalar güzeli bir kız siliyor. Üzülme, ağlama anneciğim artık BEN VARIM.

AD – SOYAD : EDA DEDE
DOĞUM TARİHİ :27.03.1978 İSTANBUL
MEDENİ HALİ : EVLİ – 2 ÇOCUK SAHİBİ